κὶ στολῆτες ὅτι καμπύλαι καρίδες. Ἀντιφάνης Βοιωτίδι. Βότρυς, ῥοάς, φοίνικας, ἕτερα νωταλεύματα.] Νωτοπληγᾶ, μαστι-
-γίαν, τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα. Φερεκράτης Κραπατάλοις. κὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν. Νωτοφό-
-ρος, ὁ ἐπὶ νώτου βαστάζων. [Νῶτον, οὐδετέρως λέγουσι τὸ νῶτον, κὶ πληθυντικὸν τὰ νῶτα.] Νωχελῆ, βραδέα. Νωχελής,
βραδύς, ὁμαλός, ἀχρεῖος. [Νωχελῶ, ὁ δυνάμενος κινεῖσθαι φεύγοντι.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ

Ξάνθιον, ἐπίκοπτον. Ξανθοῖσιν, ὀρνίσις. Ξανθίζεσθαι, κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας. Ξανθήν, κοῤῥοειδῆ. Ξαινοῦσι, κονιῶσι.
Ξάνιον κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδεματίοις· κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῇ. Ξανῶ, κοπιάσω. Σοφοκλῆς
ποιμέσιν. Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησίν, ἠδὺ ξανθεῖσι κὶ προγυμνάσαι χέρα. Ξαίνω, νήθω, σπαράσσω
κοπιάζειν. Ξαίνειν, πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν. Ξεῖνοι, οἱ ἀπὸ ξένης φίλοι. Ξε-
ναγεῖν, πονεῖν τοὺς καρποὺς ... Ξεναγός, ὁ τῶν ξένων ἡγεμών. Ξεναγῶν, ξενοδοχῶν. Ξενηλατεῖν, Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξελαύνοντες τοὺς
ξένους. Ξενίαν, καταγώγιον, κατάλυμα. Ξενίζειν, ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι. Δηλοῖ δὲ κὶ τὸ ξενίας
χάριν τινὰ ὑποδέξασθαι. Ξενίζειν, οἱ μὲν ξένῃ διαλέκτῳ χρῆσθαι, οἱ δὲ ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν. Ξενικὸν ἐμπόριον
ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ὥσπερ ἀστικὸν ὅπου οἱ ἀστοί. Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, κὶ Ἀριστοφάνης
συνεστήσατο πρῶτον Κόνων, παρέλαβεν δὲ αὐτὸ Ἰφικράτης, ὕστερον κὶ Χαβρίας, ᾧ χρησάμενοι τὴν Λακεδαιμονίων μό-
ραν κατέκοψε, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους κὶ Καλλικλέους. Ξένιος, ὁ τῆς ξενίας ἔφορος. Ξενιτευομένους, ἀντὶ
τοῦ μισθοφοροῦντας. Ἀριστοφάνης Σφηξὶ(?)... ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην. Ξίρης(?), φυτὸν ἀρωματικόν. Ἀριστοφάνης.
Ξενοκοπεῖν, ἐπὶ τοὺς πληγὰς ἔλαβον. οὕτω Μεταγένης. Ξενολόγος, ξένους λέγων στρατιώτας. [Ξένος, κὶ ὁ καταγό-
μενος κὶ ὁ ὑποδεχόμενος. Ξενίζειν, τὸ ξενικὸν διαλέγεσθαι. Ξένισις, ξενοδοχία. Θουκυδίδης. Ξεσόν, ἐσμηλισ-
μένον. Ξηραλοιφία, κὶ ξηραλοιφεῖν, τὸ ἄνευ τοῦ λούεσθαι ἀλείφεσθαι. Ξηραλοιφεῖν Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου.
Ξηραλοιφεῖν ἔλεγον τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι. Μήποτε δὲ κὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι,
οὕτως ἐλέγετο. [Ξηρὸν κὶ αὖον ἑκατέρως] Ξηρός, ἱδρὼς ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων κὶ πόνων γινόμενος. Ξενα-
πάτης, ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ
παρακαλεῖ τις ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην.] Ξιφισμός, σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης. κὶ ξιφίζειν τὸ χειροτονεῖν
-ον ξίφει, τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα. Ξιφήρης, ξίφος ἔχων. [Ξιφηφόρος, ξιφήρης] Ξόανον, ἄγαλμα, εἴδωλον,
ζώδιον, ἀνδριάς. Ξουθόν, λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποι-
κίλον, ξυαγές, διαυγές. Ξοῦθος, ὄνομα κύριον. Ξύει, γράφει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ. ἔνθεν κὶ ξύσματα τὰ γράμματα.
Ξυήλην, ἣν ξυάλην λέγομεν. Ξενοφῶν Κύρου Ἀναβάσει. εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου. ἀντὶ δὲ τῶν πτε-
ρύγων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. εἶχον δὲ καὶ κράνη, κὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλη Λακωνική, ἣν
Ἀττικοὶ κνῆστιν. Λάκωνες ξυήλην λέγουσι, μόνον ἐπὶ ὀλίγον κνῆ τυρὸν κνῆστι, χάλκη, ἢ οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω
ἐκάλουν. οἱ δὲ Λάκωνες τοὔνομα ξυήλην. ὡς κὶ Ξενοφῶν φησὶν ἐν δ' τῆς Ἀναβάσεως. ὅτι Δρακόντιος
Σπαρτιάτης ἔφυγεν ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνῆν οἱ Δωριεῖς ξύ-
ειν λέγουσιν, ὡς κὶ σφόδρα νῦν τις τὸν ξύοντα ἀντιξύει, κὶ πάλιν ὁ χαλκὸς ξύεται. Ξύλων ἐρεσίμων, στεγάσ-
ματά ἐστι τὰ ἐρέσιμα εἰς τὰς οἰκίας κατατετμημένα. Ξύλοχος, σύνδενδρος κὶ ξυλώδης τόπος. δρυμός, ὕλη, χέρσος,
ἀγρὸς τόπος, οἱ δὲ κοίτην θηρίου. [Ξύλον πρῶτον τὸ βάραθρον. Ξύλοχον ὑλώδη τόπον. Ξύμβαθι, σύμβαθι, ἕλκε
δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων τῶν τε Ἀττικῶν. Ξυμβῇ, ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἐπιτεύχθη
παρὰ Θουκυδίδῃ. Ξύμβοιον, ἀρρενικῶς λέγουσι τὸ σύμβολον] συμβόλαιο οὕτω τοὺς διὰ τῶν πλασμῶν οἰωνισ-
μοὺς ἔλεγον — — —
— — — — ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δημήτρᾳ. [Ξυμφέρειν, συμφωνεῖν.] Ξυναυλία, αὔλησις τις σύμφωνος ὑπὸ δύο
περαινομένη αὐλῳδία. Ξὺν Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν, κὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια, οὕτω κὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. [Ξύνδυο, κὶ ξυν-
τρία λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Ξυμβάλλεται, κὶ ξυμβάλλεται] Ξυναίρεται, συνάπτεται. Ξυνάορον, γαμετήν. Ξυνηία, κοι-
νὰ κτήματα. Ξυνὸς λέγουσι κὶ ξύνις. Ξυννένοφε, ἐπινέφει κὶ συννέφει, κὶ συννεφέλα ἐστίν. Ἀριστοφάνης Ἀνάγυρῳ κὶ
συννένοφε κὶ χειμέρια βροντᾷ μάλιστα, κὶ ἐν Νήσοις, ὡς εἰς τὴν γῆν κύπτουσα κάτω κὶ συννενοφυῖα βαδίζει, ἀντὶ τοῦ
σκυθρωπάζουσα. [Ξυνθήμα, κὶ σύνθημα] Ξυνεργέτης, σύμφωνος, ὡς ὁ ἐναντίος ἀντεργέτης. Ξυμφορά, συντυχία.
Ξυνήβον, συμπότης] Ξυνοδόκος, ξενοδόχος. Ξυνωρίς, συζυγία, ἢ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγμένον. Ξυρήκης
ὁ ξυρήσιμος κὶ κουριῶν. Ξυπεταιῶνες, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ξυπεταιών, ἀφ' ἧς ὁ δημότης, Ξυπεταιών.
Ξυρίδες, καμπάγια, ξυλάδια, ἢ ἄλλο ὑπόδημα διάφορον. Ξυροῦ ἀκμῆς τοῦ ὀξυτάτου κατὰ λεπτότητα τῶν σιδη-
ρίων. Ξυστάρχεις, τοῦ γυμνασίου ἄρχεις. Ξυστίδα, λεπτὸν ὕφασμα περιβόλαιον. [Ξύστις, γυναικεῖόν τι ἔνδυμά ἐστι
πεποικιλμένον, ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, κὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ. ἔστι μέντοι κὶ τραγικόν τι
ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ κὶ ἱππικὸν ἔνδυμα ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Ξύ-
στις, χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον κὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. οἱ δὲ τὸ λεπ-
τὸν παρὰ τὸ ἐξύσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. Ξυστόν, δοράτιον, ἀκόντιον. κὶ τὸ τέλειον ------
κὶ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ συνάγονται. [Ξυνωμοσάμην, συνήγειρον κὶ φίλους ἐποιησ. Ξύνανα, τὸν κοινω-
νόν, Σοφο---- Ξυναλλαγήν, τὸ συμβῆναι. Θουκυδίδης. Ξυντκάσσεται, συσκευάζεται. Ξυρεῖσθαι, οὐ ξυρᾶσθαι
λέγουσι. Ξυρόν, ἐπισταμένως τὰ πολλὰ λέγουσι. Ξυστίδες, εἶδος ὑποδημάτων, ἢ κόσμος γυναικεῖος, ἢ σκεῦος
ἱματίων τι. Ξύστης περισκελὶς ἔνδυμα. Ξυστόν, κοντόν, ἀκόντιον. Ξυστὸς τόπος αὐλαῖος ἀθλητῶν.
Ξυστραν κὶ στλεγγίδα λέγουσι. Ξυστάς, ἀμπελοτόμον δρέπανον, κὶ γῆ ἀμπελόφορος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

Ὄα, ἀκροδρύων εἶδος μήλοις μικροῖς ἐμφερές. [Ὄαι, τῶν ἱματίων. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, ὅτε τὰς ὄας
ἴσας ἐποιήσατο. οἱ γὰρ παλαιοὶ κὶ ταύταις οἰὸς δέρμα προσερράπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο.] Ὀαρισμοί, διά-
λογοι. Ὄας, μηλωτάς, οἶς γὰρ πρόβατον. [Ὄας---- τὰς τῶν ἱματίων. Ὀβελίας ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελῶν
ὀπτώμενος. Λέγονται δὲ κὶ ὀβελιαφόροι οἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις τοὺς ὀβελίας ἄρτους φέροντες. ἐτάσσετο
δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροίκων] Ὀβελός, ὀβελίσκος. [Ὀβελίας

\+ βάθρον τὸ ἐν τῇ π... εδρίᾳ Ἡσύχ.

http://digital.slub-dresden.de/ppn346246385/48